

РЕШЕНИЕ

№ 7888

гр. София, 17.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 178 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **МАРИЯ ИЛЧ. ИЛИЕВА**

при участието на секретаря **СВЕТОСЛАВА В. ОГНЯНОВА**
като разглежда докладваното от **МАРИЯ ИЛЧ. ИЛИЕВА** Гражданско дело № 20221110146779 по описа за 2022 година

Предявен е иск с правно основание чл. 1, ал. 1, т. 3 от ЗУТОССР, за признаване за установено по отношение на ответника **Н.О.И. ...**, с адрес в ..., че ищцата **М. Х. Г., ЕГН *******, с адрес в ..., е работила в Д.Ф.Д.-С., в периода 03.02.1976 г. до 01.09.1978 г. на длъжност „бродеристка“, при пълно работно време от осем часа, което време се признава за трудов стаж и за трудов стаж при пенсиониране.

Ищецът **М. Х. Г.** твърди, че за периода 03.02.1976 г. до 01.09.1978 г. е работила в Д.Ф.Д.-С. по трудово правоотношение на длъжността „бродеристка“ при пълно работно време. Работодателят бил прекратен без правопреемник, като в НОИ не била предадена документация на работодателя, с оглед на което от НОИ-ТП София-град е издаден отказ и впоследствие удостоверение. Прави искане да бъде признато по отношение на ответника, че е работила при посочения работодател и за исковия период на пълен работен ден, с трудово възнаграждение съразмерно със заеманата длъжност по ведомост, което време следва да се зачете за трудов стаж и стаж при пенсиониране, включващо се в общия осигурителен стаж. **Претендира разноси по чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв. Представя списък по чл. 80 от ГПК.**

Ответникът НОИ, ТП София-град е подал отговор на исковата молба в срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК, с който счита исковата молба за нередовна, но искът за допустим, тъй като е представено удостоверение по чл. 5, ал. 2 от ЗУТОССР. Оспорва предявения иск. Счита, че не са налице основания за допускане до разпит на свидетели. Прави искане предявеният иск да бъде отхвърлен. **Претендира разноси за юрисконсулт.** Възразява за размера на адвокатското възнаграждение.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните и след оценка на събраните по делото доказателства, при спазване на разпоредбата на чл. 235 от ГПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Предявен е иск по чл. 3, ал. 2 във вр. с чл. 1, ал. 1, т. 3 от Закона за установяване на трудов стаж по съдебен ред за установяване на за установяване на трудов стаж при пенсиониране, положен до 31 декември 1999 г.

Съгласно чл. 3, ал. 2 от закона, искът за установяване на трудов стаж се предявява срещу работодателя и съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, а ако работодателят е прекратил дейността си и няма правопреемник - само срещу съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт.

Според чл. 5, ал. 2 от ЗУТОССР, когато осигурителят е прекратил дейността си, без да има правопреемник, се представя удостоверение от съответното териториално поделение на НОИ, че в архивното стопанство липсват данни за претендирания стаж, което е условие за допустимост на иска.

В настоящия случай по делото е представено и прието удостоверение по чл. 5, ал. 2 от Закона, издадено от ответника ТП на НОИ – София град, на посоченото от ответника правно основание – чл. 5, ал. 2 от ЗУТОССР, в което е удостоверено, че в осигурителния архив на НОИ са предадени за съхранение ведомости за заплати на осигурителя съгласно Приемателно-предавателен протокол № 2059/15.04.2011 г., отнасящи се за периода след исковия – 01.01.1981 г. до 31.12.1999 г. От удостоверението се установява, че за работодателя ДФ „ДЕСИСЛАВА“ (ТПК Българско взмо“) **липсва информация за наличие на правопреемник**. Същевременно от удостоверение от 06.06.2022 г., издадено от ответника ТП на НОИ – София град, се установява и че в архива на НОИ липсват писмени данни за положен от лицето М. Х. Г. трудов/осигурителен стаж при работодателя ДФ „ДЕСИСЛАВА“ (ТПК Българско взмо“).

Удостоверението е издадено от ТП на НОИ, в качеството му на орган, който приема и съхранява документи за осигурителен и трудов стаж и доход на осигурители с прекратена дейност, без правопреемник, поради което искът е допустим.

В тежест на ищеца е да докаже, че през процесния период е полагал труд при сочения работодател и на заявената в исковата молба длъжност, съответно работно време и начина на заплащане на труда.

Сочените предпоставки за уважаване на иска съдът счита за установени от събраните по делото писмени доказателства.

Заеманата от ищцата длъжност „бродеристка“ в ТПК „Българско взмо“ – София, за периода от 03.02.1976 г. до 01.09.1978 г., на пълен (8 часов) работен ден, с място на работа в гр. София, с начин на плащане на трудовото възнаграждение в пари, се установява от представения за констатация оригинал на трудова книжка № 193, издадена на 19.11.1965 г. в гр. София на М. Х. Г., копие от която е прието като писмено доказателство по делото, като за верността на посочените обстоятелства ищцата е представила и декларация по чл. 8 от ЗУТОССР.

От представения оригинал на документ се установява, че на стр. 14 и 15 са вписани данни за съществуващо трудово правоотношение между ищцата и ТПК „Българско взмо“ –

София за исковия период. Съгласно чл. 164 от Кодекса на труда от 1951 г. (отм.) условията, сроковете и редът за признаване на трудов стаж, условията и сроковете за внасяне осигурителни вноски за зачетен трудов стаж се определят с правилник. Представената трудова книжка е издадена съгласно § 101 от Правилника за прилагане на Закона за пенсиите, утвърден с ПМС № 3 от 15.01.1958 г., отменен с § 1, т. 1 от заключителните разпоредби на ПМС № 30 от 10 март 2000 г. за приемане на Наредба за пенсиите и Наредба за обществено осигуряване на самоосигуряващите се лица и българските граждани на работа в чужбина - ДВ, бр. 21 от 17 март 2000 г., в сила от 01.01.2000 г., според който през време на действие на посочения нормативен акт, **трудовият стаж се установява с осигурителни, трудови или занаятчийски ученически книжки** или с документ, издаден от съответното предприятие, учреждение или организация.

Разпоредбата на т. 5 от Инструкция № 2492 за реда и начина за издаване на документи за трудов стаж (обн. - ДВ, бр. 20 от 12.03.1968 г., изм. и доп. - ДВ, бр. 48 от 1975 г.) изключва възможността за издаване на удостоверения и справки за придобит трудов стаж при наличие на редовни документи за установяването му - осигурителни или трудови книжки и др., поради което представената трудова книжка пряко удостоверява положения труд при работодателя, направил отбелязването в нея за периода от 03.02.1976 г. до 01.09.1978 г. (в този смисъл разрешението в т. 2 от ТР № 59 от 01.06.1962 г. по гр. дело № 54/1962 г. на ОСГК на ВС) и при нормален работен ден от 8 часа, установен в чл. 39 от Кодекса на труда от 1951 г. (в редакцията от изм. ДВ, бр. 27 от 4 Април 1975 г.). Това е така, тъй като съгласно чл. 6, буква „а“ от Инструкция № 2492, в трудовата книжка по чл. 17 от Кодекса на труда от 1951 г. (отм.) се вписва и продължителността на работното време, ако трудовият договор е сключен за по-малко от половин работен ден, за непълна работна седмица или за неопределено работно време, при които случаи в графата за заеманата длъжност или извършваната работа се прави отбелязване. Ето защо при липса на отбелязване от работодателя на друго в трудовата книжка, както и на възражения и проведено доказване на противното от страна на ответника, продължителност на работния ден по чл. 39 от КТ (отм.) следва да се счита установена от документа.

Тъй като обстоятелството, че ищцата е полагала труд на посочената в трудовата книжка длъжност при пълен работен ден за исковия период се установява по делото, предявеният иск по чл. 1 от ЗУТОССР е основателен и следва да се уважи, а възражението на ТП на НОИ за недопустимост на гласните доказателствени средства на основание чл. 6, ал. 4 от ЗУТОССР се явява неотносимо.

По отношение на разноските:

Съгласно ТР № 2 от 06.06.2016 г. по тълк. д. № 2/2015 г. на ОСГК на ВКС, в производството по чл. 1, ал. 1, т. 3 от ЗУТОССР са приложими общите правила на ГПК за присъждане на разноските. Специалната норма на чл. 9, ал. 2 от ЗУТОССР е приложима само в исковите производства за установяване на осигурителен стаж по чл. 1, ал. 1, т. 2 от ЗУТОССР, но не и в исковото производство за установяване на трудов стаж по чл. 1, ал. 1, т. 3 от ЗУТОССР, ето защо в полза на адвоката на ищцата, осъществил процесуално

представителство на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв., следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер от 600 лева, който е под минималния, установен в чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (редакция от ДВ. бр. 43 от 8 Юни 2010 г.), действаща към момента на заявяване на претенцията.

Мотивиран от горното, Софийският районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 1, ал. 1, т. 3 от ЗУТОССР, по отношение на ответника **Н.О.И.** ..., с адрес в ..., че ищцата **М. Х. Г., ЕГН *******, с адрес в ..., е работила в Д.Ф.Д.-С., в периода **03.02.1976 г. до 01.09.1978 г.** на длъжност „бродеристка“, при пълно работно време от осем часа, което време се признава за трудов стаж и за трудов стаж при пенсиониране.

ОСЪЖДА Н.О.И. ..., с адрес в ..., да заплати на адвокат **Н. К.**, Софийска адвокатска колегия, номер 1000104910, с адрес на кантората в ..., на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, сумата от **600 лева** - адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____